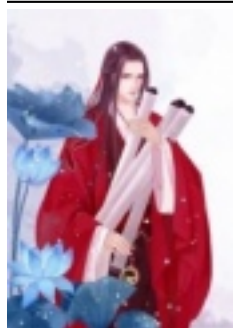

Giáo Chủ Thích Làm Nũng Nhà Ta

Contents

Giáo Chủ Thích Làm Nũng Nhà Ta	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2-1	6
4. Chương 2-2	8
5. Chương 3-1	11
6. Chương 3-2	12
7. Chương 4	15
8. Chương 5	18

Giáo Chủ Thích Làm Nũng Nhà Ta

Giới thiệu

Tên gốc: [Tiểu Ngạo Giang Hồ Đồng nhân] Ngã gia đích giáo chủ ái tát kiêu. Editor: Đắc Du. Beta:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-thich-lam-nung-nha-ta>

1. Chương 1-1

Editor: Đắc Du.

Beta: Bánh Bao

“Đây là nơi nào?”

Những hạt mưa nhỏ rơi tí tách trên mặt đất, cảnh vật mông lung trong màn mưa, bản thân lại một mình rách nát nằm trên mặt đất, cả người đau nhức, xương cốt bủn rủn. Đầu bị choáng váng làm hấn không thấy rõ thế giới mông lung này. Cuối cùng trước khi nhắm mắt lại thấy được một mảnh đỏ tươi cùng mùi hương thanh mát.

“Ngô...” – Che lại phần đầu đang đau, vừa tỉnh lại đã thấy một gian phòng xa lạ.

“A! Người tỉnh!” – Tiểu nha hoàn thấy người giáo chủ mang về tỉnh lại liền sợ hãi kêu một tiếng rồi che miệng chạy mất, chỉ còn lại một thanh niên đang che đầu trên giường, khóe miệng run rẩy_____ Hấn lớn lên dọa người lắm à?

Ngay sau đó liền có người tới ngay, một người toàn thân lửa đỏ đường hoàng đi tới, đi theo phía sau hình như là một đại phu.

“...Như thế nào?” – Âm thanh trong trẻo dễ nghe vang lên, hồng y giáo chủ hỏi đại phu đang bắt mạch.

“Ừ...” – Bình Nhất Chỉ sờ sờ râu trên cằm, nhú mày, ngẩng đầu hỏi thanh niên trên giường, “Người có nhớ rõ bản thân là ai không?”.

“...” Lắc đầu.

Bình Nhất Chỉ thở dài, hướng giáo chủ trả lời: “Vị công tử này nội lực thâm hậu. Đáng tiếc trong cơ thể có vài cỗ nội lực không dung hợp được, phế phủ bị thương. Hơn nữa phần đầu bị tổn thương nghiêm trọng, hiện tại có thể sống được đã là kì tích. Sau này phải tán công hoặc dung hợp những cỗ nội lực này, bằng không sau này không thể sống lâu.”.

Giáo chủ với thanh niên mất trí nhớ kinh ngạc, nâng tay tỏ ý bảo những người khác lui ra ngoài, đối với người trên giường mở miệng: “Nhớ rõ bản thân mình tên gì không? Nhớ rõ ta là ai không?” Đôi mắt nhìn hấn chăm chăm như muốn xem có phải hấn thật sự mất trí nhớ hay không.

Hấn có thể nói gì đây? Tự nhiên là lắc đầu.

“...Trước khi ngất xỉu ta nhớ rõ hình như ngươi đã cứu ta?”. Đó là kí ức đầu tiên của hấn khi bước vào thế giới này.

“...Ngươi là Lệnh Hồ Xung.” – Rốt cuộc cũng cũng tin tưởng lời của thanh niên, giáo chủ khẽ cười một tiếng – “Ta là Đông Phương Bất Bại, giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, là ân nhân cứu mạng của ngươi.”.

“Lệnh Hồ Xung!” – Sau đó gật đầu – “Cảm ơn!”.

Nghe vậy Đông Phương Bất Bại liền cười ha ha, như thể cảm thấy nghe hấn nói cảm ơn là một chuyện

đáng để buồn cười. Đương nhiên! Lệnh Hồ Xung nói cảm ơn Đông Phương Bất Bại, không phải thật đáng giá cười to châm chọc một phen sao?

Đông Phương Bất Bại bá đạo quyết định: “Từ nay về sau ngươi là người của Nhật Nguyệt thần giáo! Hoa Sơn là kẻ địch của ngươi!”.

Lệnh Hồ Xung nhú mày: “Ta có thể vì báo ân thay ngươi làm việc, nhưng ta không muốn gia nhập giáo phái của ngươi. Hoa Sơn cùng ta không thù không oán, vì sao phải cùng họ đối địch?”. Cho dù chết hắn cũng không sợ. Hơn nữa hắn ghét nhất người khác ra lệnh bắt mình làm việc.

Đông Phương Bất Bại nhướng mày: “Ồ? Vì ta mà làm việc? Ngươi có thể làm cái gì? Ta muốn ngươi đi giết người ngươi sẽ đi sao?”

Hắn đương nhiên biết Lệnh Hồ Xung sẽ không đáp ứng yêu cầu của mình, nhưng đạt được hứa hẹn báo ân cũng là một thu hoạch không tồi.

“Nếu ta nhất quyết bắt ngươi gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo thì sao?” – Nhéo cằm Lệnh Hồ Xung – “Ngươi hiện tại không có chút sức lực nào tự bảo vệ mình!”

Lệnh Hồ Xung cảm thấy vị giáo chủ này là một người cực kì tùy hứng, ngày thường hắn cực kì bá đạo?

“Ta có giới hạn cuối và nguyên tắc của mình, không giết tiểu hài tử, nữ nhân cùng lão nhân. Hơn nữa ta chỉ thiếu ngươi một cái mạng. Ngươi chắc chắn muốn ta đi giết người?”

Một mạng đổi một mạng, không nhiều hơn.

Đông Phương Bất Bại sững sốt một chút. Đường như thật không nghĩ đến việc Lệnh Hồ Xung sẽ vô cớ giết người. Không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, y không phải là loại người lạm sát người vô tội nên tự nhiên xem nhẹ.

“Ngươi nói thật?”.

“Ta tự nhận ta là người có thể tin dùng.” – Lệnh Hồ Xung rũ mi – “Ngươi có thể buông tay không?”. Lẽ nào hắn không mỗi tay?

Không biết sao ở trong ánh mắt kia Đông Phương Bất Bại có chút chột dạ mà buông tay. Cầm Lệnh Hồ Xung vẫn còn dấu tay màu đỏ chói mắt.

“Gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo, về sau ngươi là đại tổng quản của giáo ta.”. Thái độ của Đông Phương Bất Bại đã rõ ràng, không vào cũng phải vào. Lệnh Hồ Xung suy nghĩ xong gật đầu đồng ý.

Đồng Phương Bất Bại không nghĩ tới Lệnh Hồ Xung sau khi mất trí nhớ sẽ trở nên như thế này. So với trước kia thuận mắt hơn nhiều! Y muốn xem thử nếu Lệnh Hồ Xung gặp lại những người của phái Hoa Sơn sẽ thế nào? Nếu hắn sớm biết Nhậm Doanh Doanh chính là người của Nhật Nguyệt thần giáo sẽ còn yêu nàng sao? Lúc Lệnh Hồ Xung khôi phục ký ức, vẻ mặt của hắn khiến người ta thật mong chờ.

Cứ mơ màng hồ hồ như vậy, sau khi vết thương bên ngoài của Lệnh Hồ Xung khỏi hẳn liền trở thành đại tổng quản của Nhật Nguyệt thần giáo, lại còn là tổng quản bên người giáo chủ Đồng Phương Bất Bại.

Lời editor: Thật ra một chương khá dài nên mị chia nhỏ ra /Vuốt mồ hôi/. Hy vọng mọi người ủng hộ hố mới~

2. Chương 1-2

Editor: Đắc Du.

Beta: Bánh Bao

“Đề xuống đi!” – Lệnh Hồ Xung sau khi chỉ huy nha hoàn đặt dụng cụ rửa mặt xuống liền bước vào “khuê phòng” của Đồng Phương Bất Bại. Đúng vậy! Chính Lệnh Hồ Xung cảm thấy như thế. Giáo chủ của bọn họ là một nhân yêu thích mặc đồ khác giới, không biết vì sao ở trước mặt hắn không che giấu sở thích “độc đáo” của mình chút nào. Lệnh Hồ Xung không hề nghĩ tới hắn lại được “coi trọng” như thế. Nhưng trừ bỏ kinh ngạc lúc đầu, hắn liền tiếp nhận việc hầu hạ sinh hoạt của chủ nhân. Quả nhiên vẫn là tiết tấu bán mình làm nô sao? Hắn cảm thấy mình thiệt lớn, còn không bằng lúc trước để hắn tự sinh tự diệt đi.

“Ừm...”

Phía sau màn giường là giáo chủ vừa tỉnh dậy, tựa hồ gần đây y rất thích dính giường, thế nào cũng phải bắt hắn dính thân đến giường đánh thức mới chịu dậy. (Du: Chồng gọi mới dậy nè @(^_^)@)

“Giáo chủ, xin đứng lên.” – Cài lại màn che, chuẩn bị tốt y phục, sửa sang lại bàn trang điểm, dọn xong dụng cụ rửa mặt. Hắn hầu hạ Đồng Phương giáo chủ đến thoải mái dễ chịu mới mặc y tự mình tỉ mỉ trang điểm chải chuốt mà ra ngoài phân phó người khác chuẩn bị tốt điểm tâm. Sau đó vào phòng lại, chờ giáo chủ tự kỉ sau khi trang điểm tốt liền ca ngợi cùng khăng định, hầu hạ y ăn cơm.

Giáo chủ tùy hứng không thích ăn sáng, hắn phải nỗ lực cố gắng mới có thể khiến y ăn nhiều cơm nhiều thịt, uống nhiều canh bổ Bình Nhất Chỉ đưa ra. (Du: Anh định vỗ béo vợ =)))

Có thể nói hắn hầu hạ y tận tâm vô cùng. Từ sáng sớm đến chiều tối, nơi nơi đều chu đáo. Đồng Phương Bất Bại rất hài lòng, thoải mái chưa từng có. Y không nghĩ Lệnh Hồ Xung thế mà cẩn thận kiên nhẫn vậy, hoàn toàn cho người cảm giác hắn hoàn toàn là vì tốt cho người, làm người thoải mái từ đầu đến chân. Y cảm giác mình có chút nghiện, ai nha, sau này nếu không có hắn thì phải làm sao bây giờ?

Một bên vừa thêu thùa một bên vừa suy nghĩ, Đông Phương giáo chủ khó có dịp rối rắm trong lòng. Sau đó lập tức nghĩ đến việc mình lợi hại như thế, cần phải nhân nhượng một Lệnh Hồ Xung nho nhỏ sao? Giáo chủ tùy hứng trong lòng liền dán cho Lệnh Hồ Xung cái nhãn người hầu (Bao: nguyên văn là nô bộc) cả đời của mình.

Lệnh Hồ Xung đang nghiêm túc làm công việc kế toán, tiếng bàn tính vang lên không ngừng, động tác nhanh chóng lại lưu loát. Thực nhanh sau đó, một quyển lại một quyển sổ sách được giải quyết. Mà Đông Phương Bất Bại cũng không cảm thấy mình bị quấy rầy, thường thường ngẩng đầu xem Lệnh Hồ Xung đang nghiêm túc thay y làm việc. Lệnh Hồ Xung rốt cuộc cũng làm xong công việc hôm nay, duỗi eo, sau đó cầm lên chén trà nhấp một ngụm, thoải mái thở ra. Cuối cùng cũng làm xong rồi!

“Hừ_____”.

Không cam lòng bị bỏ qua, phải nói là Đông Phương Bất Bại đang rất không vui khi thấy Lệnh Hồ Xung thoải mái như vậy liền phát ra âm thanh bất mãn. Lệnh Hồ Xung trong lòng thở dài một tiếng. Giáo chủ tùy hứng lại bất mãn!

Rót một ly trà thơm đặt vào tay Đông Phương Bất Bại, sau đó ra cửa phân phó người chuẩn bị chút điểm tâm ngọt nữa này nữa nọ.

Lấy điểm tâm xong hắn đặt trên bàn: “Giáo chủ, dùng điểm tâm, nghỉ ngơi một hồi trước đi.”

Đông Phương Bất Bại lười biếng ừ một tiếng rồi buông khung thêu xuống, thưởng thức trà chiều.

Lệnh Hồ Xung thưởng thức nửa bức thêu kia. Nói là xảo đoạt thiên công cũng không quá chút nào, trực tiếp khen: “Giáo chủ tay nghề ngày càng tinh tế!” (Đại khái ý câu này anh khen vợ mình có tay nghề thêu thùa tinh xảo khéo léo:3) (Bao: xảo đoạt thiên công Ý nói những công việc cực kỳ khéo léo tinh xảo đến mức độ tuyệt hảo sánh với trời)

Đông Phương Bất Bại kiêu ngạo gật đầu: “Đó là đương nhiên!”.

Sau đó y ghét bỏ nhìn quần áo trên người đối phương: “Người ăn mặc thế này ra ngoài cũng quá làm ta mất mặt.”.

Nói xong liền có chút hối hận.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu nhìn trang phục của mình, cảm thấy còn có thể mặc. Bất quá ý của giáo chủ là cái mà hắn đang nghĩ sao? Lệnh Hồ Xung cảm thấy vẫn là coi như mình bị ảo giác đi.

“Đây là hạ nhân chuẩn bị. Lần sau ta sẽ bảo bọn họ chọn loại vải dệt tốt hơn. Dạo này vải dệt kim cũng không tệ lắm. Nghe nói gần đây ra những mẫu mới rất đa dạng. Lúc đó giáo chủ cũng có thể xem thử.”.

Đông Phương Bất Bại tiếp nhận bậc thang này, ừ một tiếng. Nhưng trong lòng lại nhớ tới lúc trước y cũng vì Dương Đình Liên làm một ít y phục. Hắn cũng có thái độ như vậy. Giống như lúc Lệnh Hồ Xung cùng y thảo luận những loại đồ vật của nữ nhi, còn vì y chuẩn bị các loại đồ vật đa dạng, có đôi khi hắn sẽ vì y tự mình thiết kế chút ít trang sức quần áo. Tuy rằng đối phương giải thích hắn làm vậy vì tăng thêm lợi nhuận cho cửa hàng. Nhưng mỗi lần vật phẩm mới đầu tiên được làm ra đều thuộc về y, hơn nữa là loại độc nhất.

Đông Phương Bất Bại càng ở chung với Lệnh Hồ Xung càng không hiểu hắn liền cảm thấy đời trước mình thua trong tay hắn có lẽ cũng không oan đi? Hừ! Ngược lại thật tiện nghi cho Nhậm Doanh Doanh ăn cây táo rào cây sung kia.

“Nghe nói gần đây người cùng Thánh cô rất thân thiết?” Mỗi lần chạm đến chuyện của Nhậm Doanh Doanh, Đông Phương Bất Bại cảm thấy tâm tình rất không tốt.

“Thánh cô chỉ hỏi một ít công việc hằng ngày.”

Lệnh Hồ Xung rất muốn bắt nhả mà ném cái xem thường, nhưng giáo chủ nhà hắn tựa hồ thật ghen ghen nữ nhân lớn lên không tệ lại có thể quang minh chính đại làm Thánh cô. Đường như mỗi lần ở trước mặt mình không nói bậy vài câu liền không quen. Hắn chỉ có thể thuận thế vuốt lông!

Tiểu kịch trường:

Đông Phương giáo chủ (quất roi): Nói có phải tiện nhân Doanh Doanh kia lại tìm người?

Lệnh Hồ Xung: Chỉ là nửa đường tình cờ gặp thôi.

Đông Phương giáo chủ: Tình cờ gặp? Vậy tại sao các người còn nói chuyện lâu như vậy? Có phải người coi trọng nàng không? Nàng có làn da tốt, dáng người tốt, võ công tốt, bộ dáng xinh đẹp như ta sao?!!!

Lệnh Hồ Xung: Đương nhiên ngài là tốt nhất! Nàng là một nữ hán tử, làm sao có thể so sánh với sự phong hoa tuyệt đại mỹ lực vô song của ngài!

Đông Phương giáo chủ (ngạo kiều ngẩng đầu): Người biết thì tốt! Lần sau nhớ rõ gặp được thì cũng phải đi đường vòng!

3. Chương 2-1

Editor: Đắc Du.

Beta: Bánh Bao

Đông Phương Bất Bại cười nhạo: “Hằng ngày? Thì ra ả chưa từ bỏ ý định!”

Y hung hăng buông chén trà xuống, làm hơn phân nửa nước trà bắn ra. Ngẩng đầu nhìn Lệnh Hồ Xung vẫn thường thức bức thêu như cũ, trong lòng tuy kiêu ngạo nhưng tràn đầy bất mãn.

“Có đẹp như vậy sao?”. Trong mắt hắn có còn giáo chủ là y không.

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu, ánh mắt chân thành: “Thật sự không tồi! Giáo chủ thật sự không tính đến việc bán nó sao?”

Nghĩ đến điều này, hắn lại nổi lên máu buồn bán. Hiện giờ trên dưới Nhật Nguyệt thần giáo ai chẳng biết bây giờ không thể đắc tội vị đại tổng quản này! Mỗi tháng đều có lương không nói, lương lại tăng không ngừng, ăn tết càng có thêm bao lì xì to!

Bây giờ nói Nhật Nguyệt thần giáo là thổ hào cũng không quá chút nào!

Trước đây tất cả sản nghiệp không được mở rộng. Hiện tại không biết có phải do nhu cầu của Đông Phương Bất Bại hay không mà mở không ít tiệm vải, tiệm trang phục, tiệm trang sức. Chỉ cần là vật nữ tử sử dụng đều có! Lệnh Hồ Xung lại có kế hoạch mở rộng nên tất cả bây giờ đã hợp thành một chuỗi cửa hàng.

Đông Phương Bất Bại cũng biết bản thân giận chó đánh mèo nhưng trong lòng vẫn tồn tại một cây kim. Y nhớ rõ lần đầu gặp Lệnh Hồ Xung, đối phương cười nhạo y, càng ghê tởm quan hệ của y với Dương Đình Liên, ghê tởm y giả trang nữ tử. Nhưng hiện tại thì sao? Đông Phương Bất Bại không nhận được cong khoe miệng. Lệnh Hồ Xung trực tiếp hầu hạ y mặc quần áo, trang điểm. Lại vì y mở những cửa hàng dành cho nữ tử, còn vì y làm những việc mà ngay cả y cũng cho là mất tôn nghiêm nam tử.

“Nếu thích vậy đưa người là được.”

Tâm tình Đông Phương Bất Bại rất tốt, có chút “ghét bỏ” nhìn bức thêu bách hoa diễn điệp y dành nhiều thời gian để làm.

“Chỉ có người mới coi trọng cái này.”

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nhìn Đông Phương Bất Bại đang ngạo kiêu “đỉnh đặc mà nói” ở bên kia, cũng không nhắc nhở bức thêu bị y chê chính là tác phẩm y vừa lòng nhất, càng không nói tới bức thêu này do chính y tự thiết kế.

“Giáo chủ nói phải.” – Lệnh Hồ Xung mỉm cười gật đầu, ánh mắt muốn bao nhiêu sủng nịch liền có bấy nhiêu sủng nịch, biểu tình như vậy khiến Đông Phương Bất Bại không chịu nổi nhất.

“Ánh mắt của ta vẫn không bằng ngươi, dù sao ta cũng là nam nhân.”

Đông Phương Bất Bại trực tiếp đập nát cái bàn: “Ngươi đang cười nhạo ta không phải là nam nhân sao?. Đây chính là vết sẹo không thể chọc vào của y.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu: “Giáo chủ lo lắng quá rồi. Ngươi là nam hay nữ, dù là bất nam bất nữ cũng không có quan hệ gì với ta. Ta cũng sẽ không để ý.”

Nhưng Đông Phương Bất Bại sau khi nghe xong cũng không giật mình rồi châm chọc như lần đầu tiên, y chỉ muốn xé nát vẻ mặt bình tĩnh của hắn. Vì sao hắn không để ý?

Trong nháy mắt y xuất hiện trước mặt Lệnh Hồ Xung, bắt lấy cánh tay hắn áp đảo lên người hắn, đẩy mắt một mảnh điên cuồng. Đông Phương Bất Bại cười nói: “Không quan hệ?”

Rồi y cúi đầu cười vô cùng ái muội bên tai Lệnh Hồ Xung: “Nếu ta nhất định phải có quan hệ thì sao?”. Một bàn tay của y đã sờ lên thân thể cứng đờ của dưới người.

4. Chương 2-2

Editor: Đắc Du.

Beta: Bánh Bao

“...Giáo chủ, ngươi đừng giỡn to như vậy...Ngô!” – Mắt Lệnh Hồ Xung trừng lớn, không thể tin được ả nhần quát khê – “Buông tay!”.

“Thoải mái sao?” – Y vẫn chơi đùa, nhẹ hô hấp ở bên tai hắn.

“Giáo chủ cơ khát như thế chi bằng đi tìm một nam nhân.” – Lệnh Hồ Xung khó khăn giãy giụa đôi tay để thoát ra, sau đó dè chặt bàn tay đang lộn xộn dưới thân – “Việc hầu hạ của ta không bao gồm việc làm ầm giường!”.

Đông Phương Bất Bại ngồi khóa trên người Lệnh Hồ Xung, từ trên cao nhìn xuống, bá đạo tuyên bố: “Hiện tại việc này là hàng đầu!”.

Lệnh Hồ Xung lần nữa dè lại vai vị giáo chủ không biết vì sao lại phát tao nhà mình, ngăn cản y cúi xuống hôn mình: “Giáo chủ! Ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ đại tổng quản ta làm ngươi bất mãn, muốn ta đổi lại làm nam sủng của ngươi sao? Ta đã nói rồi, ta có nguyên tắc!”.

Đông Phương Bất Bại cũng không hiểu vì sao mình lại như vậy, nhưng từ trước đến nay y muốn làm liên làm. Kiếp này y từng thề tuyệt đối sẽ không nhần nhục, y nhất định phải tiêu dao, kiêu ngạo nhìn thiên hạ này! Đông Phương Bất Bại bị kích thích, trực tiếp dùng vũ lực trấn áp: “Chuyện bốn tọa đã quyết định khi nào cần người nghi ngờ? Chẳng lẽ người thật sự coi trọng tiện nhân kia?”.

Nhậm Doanh Doanh tỏ vẻ mình hoàn toàn vô tội được không! (Du: Tội chị, nằm cũng trúng đạn =)))

“Giáo chủ! Thật sự không được! Ta không thích cùng người ta không có cảm tình làm.” – Lệnh Hồ Xung thấy hơn nửa thân quần áo của mình đã bị xé rách, ngay cả quần cũng giữ không nổi.

“Nếu giáo chủ thật sự có nhu cầu, ta sẽ tìm cho người một người sạch sẽ hơn ta để hầu hạ!”.

“Ai là người người sẽ hầu hạ?”.

Đông Phương Bất Bại đối với người mà Lệnh Hồ Xung thích, muốn cùng làm càng không phục. Chẳng lẽ y không thể so được với bất kì người nào trên đời này mà hắn có “cảm tình” sao?

“Đông Phương Bất Bại, đừng làm cho ta chán ghét người!” – Lệnh Hồ Xung cuối cùng thở dài ngăn cản. Hắn trực tiếp nhìn Đông Phương Bất Bại, ánh mắt hai người tương giao.

“Ta không thích người.”.

Đông Phương Bất Bại sững sốt, ánh mắt âm lãnh vẫn như cũ không thể làm Lệnh Hồ Xung từ bỏ việc buông tay. Hắn nhìn y kiên định lắc đầu. Trong lòng y cười nhạo bản thân hạ tiện nhưng trên mặt vẫn thông dong như cũ. Không ai biết y cô độc. Lần đầu tiên, y nhìn Lệnh Hồ Xung nghiêm túc như vậy.

“Vậy người thích ta đi!” – Nhưng y lại buông tha, sau khi đứng dậy vẫn cao ngạo giống như thiên nga, không chịu cúi đầu. – “Ta mệnh lệnh cho người, từ giờ phút này bắt đầu thích ta!”.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy sửa quần áo. So với giáo chủ ngoài mạnh trong yếu, hắn vẫn giữ thái độ cung kính như cũ. Giống như chuyện lúc này chưa hề phát sinh.

“Giáo chủ, người cho rằng yêu là gì? Cái gì mới gọi là thích?”.

Không ngoài dự đoán, đối phương nhú mày, biểu tình bất mãn.

“Yêu là tôn trọng, là bình đẳng, là bao dung. Yêu một người, ngoại trừ thực lực bên ngoài nhiều nhất chính là khoảng cách giữa hai trái tim. Giáo chủ ra lệnh cho ta yêu người, này chính là sai lầm lớn nhất. Ta vốn dĩ rất thương thức giáo chủ, nhưng việc hôm nay làm ta hiểu được rằng chúng ta chỉ là người trên cùng kẻ dưới, là chủ nhân cùng người hầu, là báo ân cùng nhận báo ân. Người lợi hại, người có lí. Nhưng tất cả không phải sở thích của ta. Thậm chí người xem việc ta đối với người tốt trước kia đều...”

Hắn tựa như cảm thấy mình nói quá nhiều.

Lệnh Hồ Xung xoay người: “Ta nói rồi, ta sẽ thay người giết người.”

Lui ra phía sau một bước.

“Ta sẽ không làm đại tổng quản của người nữa. Ta không thích hầu hạ người. Ta không thích bị người quát mắng còn cảm thấy đó là chuyện đương nhiên. Chờ người muốn giết người rồi hãy tìm ta.”

Hắn cứ như thế rời đi, một lần cũng không quay đầu lại.

Tay Đông Phương Bất Bại chậm rãi nắm chặt lại, sau đó bắt đầu điên cuồng phá hủy căn phòng. Đồ vật trước mắt có thể đập đều bị y dùng nội lực chấn vỡ. Cả phòng trở nên bừa bộn.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều biết đại tổng quản của họ không làm nữa! Một chút cũng không sợ giáo chủ chỉ trích, trực tiếp bãi công, thậm chí còn không đi hầu hạ giáo chủ.

Bọn hạ nhân hầu hạ trong viện của Đông Phương Bất Bại mỗi người đều nơm nớp lo sợ tới mức khóc lóc thảm thiết chạy đi cầu cứu đại tổng quản nhưng đều vô dụng. Điều này làm cho mạng nhỏ của bọn họ thời khắc khắc đều chịu uy hiếp.

Nếu có quan hệ liền lập tức rời đi nơi nguy hiểm cao này. Cho dù tẩy nhà xí cũng đỡ hơn việc phải hầu hạ giáo chủ bây giờ a.

Trưởng lão có uy vọng trong giáo cũng đi khuyên Lệnh Hồ Xung. Không có đại tổng quản, thu nhập của thần giáo bọn họ trực tiếp giảm xuống, làm cho túi tiền của bọn họ mỗi ngày mỗi xẹp xuống.

Những đệ tử trong giáo có chút quan hệ đi tìm hiểu liền biết được tin tức!

Thì ra giáo chủ coi trọng đại tổng quản! Nhưng đại tổng quản lại cự tuyệt giáo chủ! Dù, chết, cũng, không, khuất, phục!

Mọi người bắt đầu nghĩ có nên làm đại tổng quản hôn mê, cởi hết quần áo rồi đưa đến giường giáo chủ hay không!

Bình Nhất Chỉ cảm thấy hắn có thể cung cấp công cụ gây án!

5. Chương 3-1

Editor: Đắc Du.

Beta: Bánh Bao

Đông Phương Bất Bại vừa vào cửa liền cảm thấy không thích hợp. Sau khi đề phòng cảnh giác y liền đi đến bên mép giường, xốc lên màn giường. Thiếu chút nữa y cho rằng mình đã đi nhầm phòng!

Lệnh Hồ Xung cởi sạch, nằm trên giường y!

Đến khi y phát hiện người trên giường bị đánh thuốc mê đến choáng váng liền không biết nên làm gì cho đúng.

“Sao lại thế này”

“Bình Nhất Chỉ cung cấp thuốc mê, đại trưởng lão lại ngầm cho phép đệ tử trong giáo làm thế vì... giáo chủ.”

Ấm vệ cũng cảm thấy đề nghị này không tồi nên không ngăn cản việc Lệnh Hồ Xung bị đặt trên giường.

“Lui xuống đi!”

“Vâng.”

Đông Phương Bất Bại nhìn Lệnh Hồ Xung đang hôn mê, nhìn không được sờ sờ mặt hắn, lăm bầm: “Người thật không biết phòng bị. Cũng nhấn tâm như vậy. Không thích liền không chịu tới.”

Bàn tay cũng không thành thật chút nào, sờ sờ thân thể xích lỏa của Lệnh Hồ Xung.

“Hiện tại không phải người cũng bị ta sờ hết hay sao?”

“Ừm...” – Lệnh Hồ Xung không thoải mái, nhúc nhích, mày chau lại, mặt đầy ửng đỏ như đang mơ thấy gì đó.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên phát ra âm thanh khiến Đông Phương Bất Bại giật mình, tay lập tức rút về. Y quan sát về mặt hắn một chút mới phát hiện có điểm không thích hợp. Trán đổ mồ hôi, thân hình vụn vụn, Đông Phương Bất Bại dần chú ý đến phản ứng ở thân dưới Lệnh Hồ Xung. Y trực tiếp đổ mặt! Tên này, còn rất lớn nha! Trong lòng y không ngừng hâm mộ, bắt đầu ngứa ngáy. Ngón tay y không nhịn được giật giật. Y hít sâu một hơi, lập tức xoay người.

“Ừ... Giáo chủ... Không... Dừng tay...”.

Đáng tiếc! Thuốc Bình Nhất Chỉ đâu đơn giản là thuốc mê!

Đông Phương Bất Bại vốn muốn làm quân tử quay đầu, đang định rời đi. Không nghĩ tới Lệnh Hồ Xung sẽ rên như vậy liền lập tức xoay người lại, phát hiện hắn đang rơi vào mộng xuân, lại nhắc tới y!

Ha ha! Cái tên ngu quân tử Lệnh Hồ Xung này, giả bộ giỏi thật! Thì ra... Trong lòng Đông Phương Bất Bại vô cùng đắc ý, ngồi lên mép giường, cúi sát đầu vào Lệnh Hồ Xung vuốt ve mặt hắn.

“Lệnh Hồ Xung? Lệnh Hồ Xung? Biết ta là ai không?”.

Lệnh Hồ Xung giống như nghe thấy, đôi mắt hé mở đầy khó khăn.

“Giáo, giáo chủ?”.

Tay không khống chế được vươn lên liền bị cầm lấy

Đông Phương Bất Bại không hề phòng bị hay đúng hơn là dung túng Lệnh Hồ Xung đem y kéo lên giường, trực tiếp đè dưới thân. Y nhướng mày nhìn nam nhân đang chìm vào tình dục. Thật dễ xúc động! Ynhìn không được liếm liếm môi, đắc ý nói: “Không phải người bị ta mê mệt đến gất gao sao Lệnh Hồ Xung?”.

Lệnh Hồ Xung chỉ cảm thấy toàn thân nóng cháy. Trước mắt chính là vẻ mặt đầy câu dẫn của vị hồng y giáo chủ khiến hắn không thể nhìn được ngứa ngái. Cho rằng đây chỉ là giấc mộng nên hắn không chút cố kị bạo lực, trực tiếp xé nát quần áo của người đang dưới thân, ôm cả người trần trụi thở dài: “Giáo chủ của ta... thực đẹp...”.

Đông Phương Bất Bại trong lòng quả thật vui muốn chết! Đôi tay y quán lên cổ hắn: “Lệnh Hồ Xung...”.

6. Chương 3-2

“Ân..... Đông Phương.....” Lệnh Hồ Xung quả thật trúng được, hoàn toàn mất đi trang trọng cùng nghiêm túc ngày thường, lúc này hắn hoàn toàn chỉ là một nam nhân, chỉ muốn đạt được khoái của nam nhân.

“Đông Phương của ta.....” Ngón tay linh hoạt mà khẽ vuốt làn da tinh tế kia, còn có bộ vị co giãn cũng không quên nhớ xoa niết, bộ dáng thủ pháp thành thạo làm cho Đông Phương Bất Bại vừa xấu hổ vừa tức giận, không biết kỹ xảo như vậy là ở trên người nữ nhân luyện ra! Bất quá cuối cùng cũng bị mang vào tình dục Đông Phương Bất Bại kỳ thật cũng không còn hơi sức so đo những cái đó, chỉ có thể đi theo người nam nhân này cùng nhau lâm vào lốc xoáy ái dục.

Đông Phương Bất Bại chưa từng nghĩ đến nam nhân cùng nam nhân làm thế lại sẽ thoải mái như vậy, nhìn Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lâm vào ngủ say, Đông Phương Bất Bại mềm nhẹ mà vuốt ve mặt hắn, nhẹ giọng: “Lệnh Hồ Xung, lúc này ngươi thật là trốn không thoát!”

Lệnh Hồ Xung ngược lại không biết mơ thấy cái gì, nhếch lên khóe miệng.

Đáng tiếc, cho rằng bản thân có mộng đẹp sau khi hắn tỉnh dậy lại phát hiện mộng xuân đêm hôm qua của mình căn bản là bị thiết kế. Vốn dĩ thời điểm khó thở hắn muốn làm chút gì đó lại phát hiện ngiệt căn của mình còn đang trong thân thể giáo chủ, thoải mái nhện không được rung lên một cái, chọc đến giáo chủ đang hôn mê nhú mày rên rỉ. Hắn lúc này mới phát hiện vị giáo chủ này thể nhưng phát sốt đến bất tỉnh nhân sự.

“Ta thật là bại bởi người.....” Cẩn thận mà rút hạ thân của mình ra, lại gọi người mang nước lên tự mình thay Đông Phương Bất Bại cẩn thận mà rửa sạch sẽ thân thể, sau khi lau khô lại ôm lên trên giường đã thu thập xong, trong lúc đó, giáo chủ của chúng ta kỳ thật vẫn luôn nhắm mắt lại, tựa hồ như thật sự bất tỉnh nhân sự. Nhưng lại trốn không khỏi Lệnh Hồ Xung hoả nhãn kim tinh của chúng ta —— biết Đông Phương Bất Bại là cố ý giả vờ! Hắn cũng không chọc thủng y, kêu hạ nhân đi thỉnh Bình Nhất Chỉ tới.

“Giáo chủ, người lại bất tỉnh Bình Nhất Chỉ.....” Lệnh Hồ Xung uy hiếp còn không kịp nói xong, Đông Phương Bất Bại liền mở mắt trừng hắn.

“Ai nha, eo người ta thật mỏi.....” da mặt Đông Phương Bất Bại cũng đủ dày, cau mày thấp giọng rên rỉ, tiếng rên kia quả thực tra tấn người.

Lệnh Hồ Xung đen mặt nhận mệnh mà thay y cẩn thận vuốt ve: “Bình Nhất Chỉ như thế nào còn chưa tới? Không biết giáo chủ không thoải mái sao?” Căn bản là giận chó đánh mèo. Đương nhiên hắn cũng biết chính mình tối hôm qua trúng chiêu là trốn không khỏi bút tích của đại phu kia, “Giáo chủ, Bình Nhất Chỉ này có phải hay không có chút lớn lối, không có tôn ti như vậy”

Đã ăn tới miệng rồi nên giáo chủ đương nhiên không ngại lấy Bình Nhất Chỉ tới hạ hỏa cho Lệnh Hồ Xung —— chính mình hoàn toàn vô tội nha! Y chính là người bị hại đó!

Bình Nhất Chỉ, vì ngươi thấp cây nên!

Bình Nhất Chỉ căn bản không nghĩ tới giáo chủ nhà mình mới là người phía dưới, lấy nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, trầm mặc mà khai được, thậm chí không nửa câu oán hận mà làm Lệnh Hồ Xung hết giận.

Đông Phương Bất Bại biết Bình Nhất Chỉ là một người thông minh, cũng liền không so đo ông biết “Chân tướng”. Hiện tại Nhật Nguyệt Thần Giáo căn bản đã bị nắm giữ ở trong tay chính mình, y lại có gì phải sợ?

Nhìn Lệnh Hồ Xung kiên nhẫn sắc thuốc cho chính mình, Đông Phương Bất Bại trong lòng thập phần vừa lòng: “Xung đệ, hạ thân ta khó chịu ~”

Thanh âm này, khiến Lệnh Hồ Xung thiếu chút nữa đánh nghiêng chén: “Giáo chủ xin nói chuyện bình thường!”

“Lệnh Hồ Xung, thoa được cho ta!” Không hề cảm thấy thẹn mà xốc chân lên, lộ ra hạ thân quang lỏa của mình, nhếch lên cái mông trắng nõn phía trên còn có dấu tay cùng vết xanh tím điên cuồng tối hôm qua, mà bộ vị máu chốt còn chưa đóng lại hé ra miệng nhỏ càng khiến người khác huyết mạch phun trào!

Lệnh Hồ Xung thấy cảnh sắc như vậy, huyết khí dâng lên, nhin rồi nhin, cuối cùng vẫn là nhận mệnh mà cầm lấy thuốc mỡ, có chút run run mà vươn ra ngón tay cắm vào cẩn thận mà bôi.

Đông Phương Bất Bại là một cao thủ, nơi nào nghe không thấy người phía sau hô hấp dồn dập? Nhin không được rên rỉ, tựa hồ cảm giác tiêu hồn tối hôm qua còn dừng lại ở trong cơ thể, ngón tay ra vào làm y dần dần có cảm giác, tiếng rên càng thêm nhu mì hơn.

“Bang!” Trên mông có tiếng bàn tay vang dội khiến Đông Phương Bất Bại ngốc lẳng.

“Không cần kêu đến dâm đẳng như vậy!” Lệnh Hồ Xung không chút nào sợ chọc giận người dưới thân, cẩn thận thoa được, sau đó đắp chặn lại, “Ta đi gọi người truyền thiện.”

“Lệnh Hồ Xung ——” dư vị đến lúc này Đông Phương Bất Bại mới minh bạch chính mình đã xảy ra chuyện gì! Nghiến răng nghiến lợi mà rống giận, “Người tìm chết có phải hay không?” lại dám vũ nhục y như vậy!

“Ta muốn mạng hay không giáo chủ không phải vẫn luôn biết không phải sao?” biểu tình của Lệnh Hồ Xung không có chút nào sợ hãi, cúi người để sát vào Đông Phương Bất Bại, khí thể trên người không thể không làm Đông Phương Bất Bại lui về phía sau, “Huống chi tối hôm qua ta tay trái gài không chặt đâu?”

Tự giác chột dạ Đông Phương Bất Bại nhin không được ngoài mặt trong yếu nói: “Ta cũng là người bị hại! Hơn nữa bị thương chính là ta đó!” Tự thấy đã tìm được cớ, Đông Phương Bất Bại nhin không được dào dạt đắc ý, “Hơn nữa tối hôm qua cũng không biết là ai cứ như vậy mà làm hoài, trong miệng không nhin được mà kêu tên người ta nha~” vút một cái mũi nhăn cho Lệnh Hồ Xung, ý tứ là kỳ thật tâm tư của người ta căn bản đã biết! Người cũng không cần ngại trang nữa!

Mặt Lệnh Hồ Xung lập tức trở nên đỏ bừng bừng, cũng không biết hắn có phải thật sự bị Đông Phương Bất Bại nói trúng rồi hay không, sau khi hung hăng mà trừng mắt nhìn y một cái liền đi ra ngoài.

Đông Phương Bất Bại cười lăn lộn giường.

7. Chương 4

Tựa hồ cảm thấy bản thân dù sao cũng đã đem người ta ăn kiên mật tịnh phải nên chịu trách nhiệm, Lệnh Hồ Xung sau đó ngược lại rất tận trách làm hết phận sự mà lại bắt đầu làm đại tổng quản thiếp thân cho Đông Phương giáo chủ, chiếu cố so với trước kia càng thêm tinh tế chu đáo hơn, làm cho bản thân Đông Phương Bất Bại có đôi khi đều nhin không được muốn mặt hồng tim nhảy. Thập phần hối hận như thế nào lại không có làm cho quan hệ của bọn họ “Gạo nấu thành cơm” sớm hơn đâu?

Vị đại tổng quản Lệnh Hồ Xung này thật là tổng quản tốt của trong lòng trên dưới giáo chúng Nhật Nguyệt Thần Giáo. Thế nhưng khi đến cuối tháng phát hồng bao ——trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói ra mà hắc hắc cười không ngừng.

Lệnh Hồ Xung cũng không nói ra, dù sao cũng là việc vui, coi như là làm kỷ niệm cho giáo chủ củ chúng ta.

Cuộc sống gia đình của giáo chủ đại nhân thập phần dễ chịu, nhưng duy nhất không thỏa mãn chính là Lệnh Hồ Xung không còn chạm tới y nữa! Bản thân cũng dùng hết thủ đoạn muốn câu dẫn hắn, mỗi khi Lệnh Hồ Xung có phản ứng, nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc nhìn y chăm chăm sau đó đẩy y ra.

“Vì sao không chạm vào ta?” sắc mặt Đông Phương Bất Bại thật không dễ nhìn, đây là vũ nhục với y!

“Ngủ đi, giáo chủ.” Lệnh Hồ Xung dùng chăn quấn chặt giáo chủ quang lỏa, ôm lấy y.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy bản thân trước sau không hiểu rõ người nam nhân Lệnh Hồ Xung này. Hắn tựa hồ cùng Lệnh Hồ Xung đời trước hoàn toàn là hai người, hơn nữa biểu tình trong mắt hắn luôn khiến y không rõ —— chẳng lẽ hắn thật sự không thích y? Chỉ là do bắt đất dĩ với trách nhiệm nên mới đối với y như vậy?

“Lệnh Hồ Xung, bốn tọa đã nói, ngươi đã là người của bốn tọa! Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi rời đi!” Đông Phương Bất Bại lại lần nữa vì Lệnh Hồ Xung cự tuyệt mà bạo phát. Lúc ban ngày, Nhậm Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung “Hoan thanh tiểu ngữ” đã thương mắt y, y hiện tại chỉ muốn ôm chặt người nam nhân này, làm hắn hoàn toàn thần phục chính mình!

Lệnh Hồ Xung nhìn giáo chủ cao ngạo mà nâng đầu, toàn thân quang lỏa mà hiện ra ở trước mặt mình, nhưng hắn rõ bất an cùng nan kham nơi sâu trong đáy mắt y. Thở dài một tiếng, tiến lên đến gần y: “Giáo chủ, giáo chủ của ta, ngươi đến tột cùng coi ta là gì của ngươi?” Dem ngoại bào của mình che khuất thân thể y.

Lệnh Hồ Xung biết bản thân là người ăn mềm không ăn cứng, càng là người tùy hứng không biết thỏa hiệp, hắn hận nhất bị người khác uy hiếp cùng bức bách, nhưng khi đối mặt với người toàn tâm toàn ý yêu mình lại thường sẽ mềm lòng. Bất lấy “Nhược điểm” này của hắn sẽ thành công mà làm mình đối với bọn họ mềm lòng phục tùng. Chính là đối mặt với giáo chủ kiêu ngạo lại thời khắc lộ ra tự ti này, hắn không tự giác mà đau lòng. Càng thêm sau khi bọn họ đã xảy ra quan hệ =, cảm thấy bọn họ có thể yêu đương, tương lai cùng nhau kết làm bạn lứa, đầu bạc đến già.

Đáng tiếc, giáo chủ của hắn là một người mẫn cảm. Hơn nữa lại thích ăn dấm.

Chẳng lẽ y không biết, y cái dạng này, làm mình không có cách nào muốn hảo hảo sủng ái y nhất sao?

Xem ra hắn thật đã trêu đùa quá trớn rồi.

Ôm lấy Đông Phương Bất Bại, Lệnh Hồ Xung nhìn vào mắt y nói: “Đông Phương Bất Bại, Lệnh Hồ Xung ta là đối với người tâm động, cũng tâm duyệt người.” Nhìn đôi mắt kinh hỉ lóe sáng của y đôi mắt hắn cũng thắm đầy ý cười, “Chính là giáo chủ rốt cuộc có tâm ý gì? Lệnh Hồ Xung ta thích ai liền chỉ có một mình y, chỉ biết tốt với một mình y, chỉ sủng y, yêu y. Nhưng ta không thích nhất người nọ chân trong chân ngoài, không tín nhiệm ta, xem thường ta coi ta là nô bộc của mình.” Nói xong, Lệnh Hồ Xung buông Đông Phương Bất Bại ra, chờ đợi đáp án của y.

“Ta.....” Đông Phương Bất Bại tại khi hắn buông mình ra, hoảng loạn cực kỳ “Ta không có..... Ta không có..... Người không phải..... Thật sự.....” Chính là nói năng lộn xộn, thoát nhìn Lệnh Hồ Xung cự tuyệt khiến y thật sự luống cuống. Vội vàng vội tiến lên bắt lấy cánh tay hắn “Người tin ta, thật sự! Ta..... Ta cũng thích người a ——” đúng vậy, như thế nào hiện tại mới hiểu rõ? Nguyên lai đã sớm trong bất tri bất giác, y liền coi trọng người này, đem hắn bỏ vào đáy lòng của mình, chính là y kiêu ngạo, đời trước thống khổ, khiến y không dám, không dám đi yêu.

Lệnh Hồ Xung lần này thật sự vừa lòng. Mỉm cười mà lại lần nữa ôm lấy y: “Chớ sợ chớ sợ, ta thích giáo chủ của ta nhất.” Hôn hôn khuôn mặt y, thực vừa lòng sự điều giáo của mình, vuốt ve gương mặt y “Chúng ta nếu đã biểu lộ tâm ý với nhau vậy giáo chủ có phải là người của ta hay không?”

Đông Phương Bất Bại nhớ tới nam nhân đã cố tình quên đi —— “Liên đệ” y duy nhất khẳng khẳng một mực—— Dương Liên Đình.

Gã cũng là đại tổng quản của y, đối với y hầu hạ chu đáo, không ngại mình “Nam giả nữ trang”, không sợ hãi mình là hoạn quan.

Chính là cuối cùng y vẫn vì gã đã chết, thậm như vậy. Y sẽ không trách gã mang đến tai họa, cũng không thèm để ý gã ôm quyền lực cùng dã tâm. Y biết Liên đệ ngay từ đầu cũng thật kính y sợ y, sau đó vì muốn bò lên trên mới có thể lấy lòng y khiến bản thân biến thành một tiểu nhân. Bọn họ theo như nhu cầu, y cho Liên đệ quyền lợi, Liên đệ cho y hy vọng làm nữ nhân.

Đời này Đông Phương Bất Bại muốn bề nghề thiên hạ, ai cũng không thể khiến y chịu ủy khuất, ai cũng không thể làm y trở nên hèn mọn.

Lệnh Hồ Xung, nam nhân này không giống vậy, nam nhân này căn bản không sợ mình, thậm chí hầu hạ mình cũng chỉ vì “Báo ân”, không ngại mình bắt nam bắt nữ, không thèm để ý hứng thú yêu thích của mình, thậm chí nấu cơm, vẽ nữ hồng, làm sinh ý nữ nhân cho mình. Hắn thật không ngại chút nào Đông Phương Bất Bại có phải thật là nam nhân hay nữ nhân hay không. Ở trong mắt hắn, y chỉ là Đông Phương Bất Bại.

“Lệnh Hồ Xung, ngươi thật sự cảm thấy ngươi có thể trở thành nam nhân của bổn tọa?” kiêu ngạo cùng địa vị và quyền thế của y, đều không quen khiến y cúi đầu, y cũng thể đời này sẽ không lại vì bất luận kẻ nào thỏa hiệp và hèn mọn.

Lệnh Hồ Xung hơi hơi mỉm cười, tựa hồ cũng không tức giận Đông Phương Bất Bại nói: “Nếu giáo chủ trở thành giáo chủ của một mình ta, ta đây —— cũng sẽ là nam nhân vĩnh viễn sẽ không rời đi phía sau của giáo chủ.”

Đông Phương Bất Bại cười: “Ngươi nếu làm không được, ta sẽ khiến ngươi sinh không bằng chết!” Nói xong liền hung hăng mà ôm lấy Lệnh Hồ Xung hôn tới.

Lệnh Hồ Xung bế lên ái nhân giáo chủ nhà mình, nhẹ đặt lên giường, sờ sờ da môi mình, bị cắn đến đỏ máu: “Giáo chủ cũng phải làm đến mới phải..... giáo chủ nhẫn tâm như vậy thật sự khiến ta mê chết.....”

Phòng ngủ tản ra tình hương dụ người, cùng với ái nhân xx.

Lệnh Hồ Xung thở hổn hển cũng không nghĩ tới giáo chủ nhà mình thế nhưng thể lực tốt như vậy, nếu không phải mình thủ đoạn cao siêu, sợ sẽ thỏa mãn không được giáo chủ phát tao không thôi này. Từ khai huân (Bao: khai trai), cảm nhận được lạc thú của xx, Đông Phương Bất Bại y vào chính mình nội công thâm hậu, vũ lực kinh người, mỗi khi ở trên giường liền thực tủy biết vị vui đến quên cả trời đất, thiếu chút nữa khiến Lệnh Hồ Xung thật sự mặt tái rồi —— ai đều không muốn bị ái nhân nhà mình hoài nghi chính mình không được.

“Đông Phương, không..... Dừng lại, phòng sự phải tiết chế ân.....” Lệnh Hồ Xung cự tuyệt không được ái nhân cầu hoan, nhưng vì thân thể suy nghĩ vẫn phải ngoan tâm, đáng tiếc cuối cùng mỗi lần đều bị ái nhân mê người dụ hoặc, khắc chế không được ngược lại thành bản thân mình.

Hai người trên giường ban đầu một người giáo một người học đến hiện tại thì một cái người một người dụ, mỗi lần đều biến thành một loại tình thú, tùy người đánh giá.

“Đông Phương, thật sự! Trong khoảng thời gian này chúng ta làm quá thường xuyên, hơn nữa đối với thân thể ngươi cũng không tốt. Chúng ta dù sao cũng phải vì tương lai suy xét có phải hay không? Bình Nhất Chỉ cũng nói phải khắc chế một chút.....” Lệnh Hồ Xung cách chặn ôm chặt ái nhân đang vận vẹo, nỗ lực khuyên bảo, hy vọng ái nhân có thể hiểu. Sa vào hưởng lạc không tốt, quá tổn hại thân thể.

“Nhưng ta nội công thâm hậu.....” Đông Phương Bất Bại ủy khuất, cảm thấy Lệnh Hồ Xung suy nghĩ nhiều.

“Ngươi đã quên thân thể ngươi cùng người khác bất đồng?” Lệnh Hồ Xung cũng không sợ ái nhân nan kham, nói thẳng ra: “Ta không muốn ngươi già rồi sẽ chịu tội. Nội lực cũng không thể làm ngươi vẫn luôn khỏe mạnh không sinh bệnh. Ngươi thể chất thiên về âm hàn, vừa đến mùa đông liền lạnh. Chẳng lẽ ngươi không muốn cùng ta đến bạc đầu, nhiều thêm mấy năm sao?”

Đông Phương Bất Bại run rẩy thân mình, đem chính mình vùi vào trong ổ chăn, chính là không cho nhìn.

Y sợ khóc ra tới.

“Ngoan a, ta lại không muốn thật vất vả cùng người ở bên nhau ngược lại không có bao nhiêu ngày vui vẻ. Ta hận chúng ta không thể trường sinh bất lão đời đời kiếp kiếp ở bên nhau đâu!” Lệnh Hồ Xung biết ái nhân miễn cưỡng này lúc này đã cảm động không thôi, cũng không bắt buộc, nhẹ nhàng vỗ về y: “Chúng ta ngủ được không?”

“Ân.....” thanh âm rầu rĩ từ trong ổ chăn truyền ra, Lệnh Hồ Xung biết tâm tình của giáo chủ đã chỉnh lý xong: “Vậy đừng trốn trong ổ chăn, mau ra đây, cũng không sợ ghen chính mình.....”

Khuôn mặt hồng hồng vành mắt cũng đỏ bừng Đông Phương Bất Bại nỗ lực từ trong chăn vươn đôi tay, nhìn Lệnh Hồ Xung, ý tứ là muốn ôm hân ngủ.

“Chỉ ngủ?”

Thấy Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn gật đầu, liền ôm của người lẫn chăn, ôm chặt đối phương.

Đông Phương Bất Bại gắt gao quần lấy Lệnh Hồ Xung, tứ chi giao triền, oa ở trong lòng ngực hân: “Người đỉnh ta.”

“Để ta hòa hoãn lại chút.” Muốn cách ra một khoảng cách, đáng tiếc ái nhân không chịu rời đi, không thể không ở trong lòng mặc niệm Thanh Tâm chú.

8. Chương 5

“Tướng công, chúng ta khi nào thành thân?” Đông Phương Bất Bại thực thích ở trên giường kêu Lệnh Hồ Xung tướng công, chỉ có lúc này, bọn họ mới giống một đôi phu thê bình thường. Nhưng y đột nhiên phát hiện bọn họ còn chưa thành thân nha!

“Ân..... Chờ đầu xuân đi, khi đó thời tiết tốt, trăm hoa cũng nở rộ, làm hỉ sự mới náo nhiệt. Hơn nữa ta cũng muốn chuẩn bị tốt sính lễ, nương tử nên cần phải bắt đầu suy xét tiêu giá y nga ~” Lệnh Hồ Xung cũng cảm thấy có thể làm hôn nhân, dù sao bọn họ cũng đã ở bên nhau, tuy nói trong lòng người trong giáo đã hiểu rõ mà không nói ra, nhưng có cái nghi thức cũng coi như chiều cáo thiên hạ.

“Ai.....” Lệnh Hồ Xung thở dài.

“Như thế nào?” Đông Phương Bất Bại thấy đang êm đẹp Lệnh Hồ Xung như thế nào lại buồn rầu?

“Ta nên cầu hôn mới đúng, này cầu hôn thế nhưng bị giáo chủ nhanh chân đến trước!” Lệnh Hồ Xung ảo

nào, hắn vẫn rất muốn có cái cầu hôn lãng mạn, sau đó tổ chức hôn lễ long trọng, ở dưới sự chứng kiến của mọi người hai người tuyên thệ kết làm bạn lữ của nhau.

Lệnh Hồ Xung đem ý nghĩ của mình nói cho ái nhân nghe, Đông Phương Bất Bại lập tức đỏ mặt ——cảnh tượng thật tốt a thể nhưng bị mình phá hủy! Nhịn không được ai oán mà trừng nam nhân trước mắt.

“Đều do người sai!”

“Hảo hảo hảo, ta sai rồi!” Lệnh Hồ Xung thề: “Ta cam đoan, đến lúc đó nhất định cho người cái kinh hỉ được không?”

Đôi mắt Đông Phương Bất Bại lập tức sáng: “Người nói thật? Người thật sự..... muốn cầu hôn?” Đáy mắt giấu không được kinh hỉ.

Lệnh Hồ Xung gật đầu: “Tuy rằng đã bị người biết không có cảm giác kinh hỉ gì” Đông Phương Bất Bại vội vàng vàng mà ngắt lời hắn, không ngừng gật đầu: “Sẽ có kinh hỉ sẽ có mà!” Một đôi mắt hạt châu nháy mắt không ngừng mà nhìn chăm chăm người, chỉ sợ người từ bỏ cái cầu hôn lãng mạn này. Lệnh Hồ Xung nhịn không được lại vì công lực làm nũng của giáo chủ nhà mình mà bị thuyết phục, ôm y cam đoan: “Ta sẽ cố gắng lớn nhất làm người cảm thấy kinh hỉ.”

Đông Phương Bất Bại vừa lòng, thỏa mãn mà rúc vào trong lòng ngực ái nhân. Bởi vì y biết, ái nhân vẫn luôn nói được thì làm được hơn nữa luôn là làm thật tốt.

Sự thật đích xác như thế.

Đông Phương Bất Bại kiểm chế bản thân không cho ám vệ đi hỏi thăm, khiến bản thân dày vò suốt một tháng trời để chuẩn bị nghênh đón phần “Kinh hỉ” này.

Cánh hoa bay múa đầy trời, cũng không biết là như thế nào mà làm được; chung quanh phủ kín hoa tươi, một dãy tơ lụa màu đỏ không biết kéo về nơi nào. Đông Phương Bất Bại chịu đựng tâm tình kích động, từng bước một cuối cùng cũng nhịn không được tăng nhanh bước chân chạy chậm tới, nhưng lại sợ này đoạn đường này quá ngắn, khắc chế rồi khắc chế, cuối cùng vẫn là tốn thời gian không tới một chén trà nhỏ đã đến mục đích——

Nơi đó, đứng ái nhân kiếp này của y, hắn thoát nhìn đặc biệt tuần mỹ, tản ra mị lực mê người, hoa phục càng thêm phụ trợ khí chất của hắn. Đông Phương Bất Bại cảm thấy tim mình muốn nhảy ra ngoài.

Trong tay Lệnh Hồ Xung cầm một bó hoa tươi, một tay kia cầm một cái hộp nhỏ màu đỏ. Khi Đông Phương Bất Bại đi đến trước mặt mình thì quỳ một gối xuống đất, sau khi đem hoa trong tay đưa cho Đông Phương Bất Bại, mở hộp nhỏ ra—— đây là một đôi nhẫn như sắt cũng không phải sắt, như bạc nhưng không phải bạc chế tạo thành.

“Đây là nhẫn ta tự mình thiết kế chế tạo. Như tâm ý ta, nho nhỏ tròn tròn, bao lại không chỉ là ngón tay, mà càng là tim của chúng ta.” Lấy ra một chiếc trong đó, cười mê người với Đông Phương Bất Bại: “Ái nhân của ta, Đông Phương Bất Bại, người nguyện ý gả cho ta, làm bạn lữ kiếp này của ta, để ta chiếu cố người sủng ái người, không rời không bỏ không?”

“..... Ta nguyện ý.” Lúc này Đông Phương Bất Bại đã đông đầy nước mắt, không ngừng gạt đầu. Sau đó dưới sự chỉ đạo của Lệnh Hồ Xung y dạng đem một chiếc nhẫn khác mang vào ngón giữa tay trái của hắn.

“Như vậy, chúng ta đã đính hôn. Đến lúc thành thân, ta lại tạo thêm một đôi, chúng ta mang ở ngón áp út.” Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Đông Phương Bất Bại, giải thích: “Ngón áp út, cách tim gần nhất.” Không cần nói rõ, Đông Phương Bất Bại đã rõ, hận không thể hiện tại liền đem nhẫn sửa lại mang đến ngón áp út nha!

“Giáo chủ, xin ngừng đầu.” Đông Phương Bất Bại cho rằng đã xong rồi, không nghĩ tới kinh hỉ ở chỗ này.

“Chạm vào ——” pháo hoa đủ mọi màu sắc ở trong trời đêm nổ tung, hoa lửa bốn phía, mà trên cây chung quanh không biết khi nào đều thấp sáng lên trần trần hoa đăng —— thật sự là đèn đuốc rực rỡ trời đêm.

Một đêm này giáo cũng cử hành hoạt động long trọng, mọi người cùng nhau tụ hợp uống rượu, cũng ngoài ý muốn tác thành mấy đôi tân nhân, cuối cùng thế nhưng đêm hôm nay thành “Ngày kỷ niệm” —— do đại tổng quản của bọn họ đặt tên —— đại hội làm thần giáo thân cận.

“Này thật sự rất kinh hỉ!” Không chỉ có ái nhân cầu hôn, còn đêm ngày này trực tiếp biến thành một ngày hội khắc sâu ghi khắc vào lòng! “Cám ơn người!” một tiếng cảm tạ bao hàm quá nhiều, Đông Phương Bất Bại thực may mắn chính mình lúc trước cứu vớt Lệnh Hồ Xung, càng thêm may mắn chính mình không có cự tuyệt Lệnh Hồ Xung lúc trước “Hôn mê”.

“Đông Phương, ta.....” Lệnh Hồ Xung rất muốn đem ý tưởng chân thật cùng với quan trọng nhất của mình —— lai lịch của mình —— nói cho y. Nhưng rất sợ đối phương không tiếp thu.

“Như thế nào nha?” Giờ phút này thập phần hạnh phúc Đông Phương Bất Bại còn không biết sắp gặp phải một đại “Kinh hách” của ái nhân.

“..... Ta nhớ ra rồi.” Lệnh Hồ Xung cảm thấy chính mình vẫn là trắng thẩn đến hảo, hắn không nghĩ mai phục .

“Cái gì?!” Đông Phương Bất Bại mở to hai mắt nhìn, trong lòng không biết vì sao thập phần hoảng loạn, nhìn không được nắm chặt tay áo Lệnh Hồ Xung: “Tướng công.....” Ngay cả ái xưng ở trên giường đều kêu ra tới.

“Không cần khẩn trương.” Lệnh Hồ Xung cầm lấy tay đối phương nắm thật chặt, “Ta là nhớ lại hết thảy về Lệnh Hồ Xung, nhưng càng quan trọng hơn là.....” Lôi kéo đối phương ngồi xuống, nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn kiên trì muốn ngồi ở trong lòng ngực Lệnh Hồ Xung —— hắn không có cảm giác an toàn.

“Hảo đi, hy vọng lời kế tiếp ta nói người sẽ không đem ta trở thành kẻ điên.” Bản thân Lệnh Hồ Xung cũng rất thấp thỏm, nhưng động tác không muốn xa rời của Đông Phương Bất Bại cuối cùng làm trong lòng hắn dễ chịu chút.

“..... Tính tới ta cũng là ‘tu hú chiếm tổ’, nhưng rốt cuộc sống sót chính là ta, cho nên ta thực ích kỷ liền mang thân phận mà sống. Đông Phương, ta rất lo lắng.....” Lệnh Hồ Xung vẫn là luyện tiếc phân tình yêu này, luyện tiếc ái nhân “Phong hoa tuyết đại” làm hắn mê muội này—— Đông Phương Bất Bại!

“Người sợ cái gì?” trong lòng Đông Phương Bất Bại chấn động không thôi, không nghĩ tới ái nhân thế nhưng không phải Lệnh Hồ Xung, mà hiện tại chỉ chiếm cứ thân thể Lệnh Hồ Xung mà sống, nhịn không được sợ hãi: “Vậy Lệnh Hồ Xung thật sự đã chết sao? Gã có thể sống lại hay không?” Tưởng tượng đến kết quả này, liền nhịn không được sát khí bốn phía!

Nhìn thấy tượng Bồ Tát trong phòng thế nhưng trong nháy mắt liền bị dập nát! Thậm chí đáng thương mà văng ra ngoài cửa!

Lệnh Hồ Xung dở khóc dở cười: “Giáo chủ của ta nha người làm gì vậy!” nhanh chóng ngăn trở hành động điên cuồng của ái nhân, trong lòng lại càng ấm áp, ôm chặt y: “Đông Phương, ta không có việc gì! Ta rất tốt!”

“Người thật sự sẽ không rời khỏi ta?!” Đông Phương Bất Bại đỏ bừng đôi mắt “Chất vấn”: “Ta không đồng ý! Không cho người rời đi! Cho dù là chết!”

“Ta thề! Cho dù là bích lạc hoàng tuyền, đều vĩnh viễn sẽ không rời khỏi giáo chủ của ta!” Đông Phương Bất Bại lúc này mới dễ chịu, nhưng vẫn gắt gao ôm Lệnh Hồ Xung không buông.

“Ta nói cho người lai lịch của ta cũng không phải làm cho người lo lắng hãi hùng.....” Lệnh Hồ Xung dở khóc dở cười mà nhìn giáo chủ mấy ngày nay một tác cũng không rời: “Giáo chủ giả y đã thêu xong?” Nhịn không được dời đi lực chú ý của y nhắc tới hôn lễ của bọn họ.

“Cái này.....” Đông Phương Bất Bại đích xác rất chờ mong hôn lễ của bọn họ, mặt khác đều đang bố trí, ngay cả đồ dùng trên giường trong phòng cũng đặc biệt chuẩn bị, Đông Phương Bất Bại thật ra còn chưa chuẩn bị cho tốt, nhưng chỉ cần nhìn không tới Lệnh Hồ Xung y liền rất hoảng hốt.

“Ta đây liền ở trong phòng người làm việc được không?” Lệnh Hồ Xung đưa ra kiến nghị. Vì trấn an ái nhân nhà mình, Lệnh Hồ Xung không thể không đem địa điểm làm việc dời tới phòng giáo chủ. Nếu cần hắn rời đi thì —— ai, xem ra chỉ có thể gọi người tới nơi này cùng hắn đàm luận mà thôi.

Thật vất vả chờ tới ngày thành thân. Giáo chúng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đã nhiều ngày đều tận lực không đi gây chuyện, bằng không đến lúc đó không chỉ có phải đối mặt với đại tổng quản chất vấn, còn phải đối mặt với giáo chủ tâm tình thập phần không tốt của bọn họ! Kia cũng không phải chỉ là chuyện phạt tiền trước đánh, làm không tốt sẽ xảy ra mạng người! Bọn họ thiệt tình cầu nguyện đại tổng quản thu phục giáo chủ yêu nghiệt của bọn họ!

“Tướng công, chúng ta rốt cuộc cũng đã thành thân!” Đông Phương Bất Bại mặc giá y đỏ thẫm, tử mĩ trang điểm, thật làm một đám người kinh diễm, đặc biệt là Lệnh Hồ Xung!

“Nương tử.....” Lệnh Hồ Xung kích động mà ôm lấy Đông Phương Bất Bại: “Chúng ta ở bên nhau vĩnh viễn sẽ không tách ra.”

“Ân, không xa rời nhau!”

“Giáo chủ, ta có từng nói ta rất yêu ngươi hay chưa?”

“..... Không có đi?” Chột dạ.

“Ta đây mỗi ngày đều nói một lần ta yêu ngươi để đền bù.” Sủng nịch cười nói.

“Đây chính là ngươi nói nga!” Kích động vui sướng không thôi.

“Ta yêu ngươi, giáo chủ nương tử của ta.” Không phải lần đầu tiên nhưng cũng không phải lần cuối cùng.

“Ta cũng yêu ngươi, tổng quản tướng công của ta.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-thich-lam-nung-nha-ta>